

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.3. Monachi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

fuerant, facti sunt Christianæ Religionis Defensores.

Tunc vero manifeste apparuit, quantum vera Religio a Gentilium Superstitionibus distet. Idololatria nemine persequente cecidit, quamprimum eam Potestates Sæculares defendere desierunt; id ut luculentius pateret, Divina Providentia permittente factum, ut post annos quinquaginta a Fide deficeret Julianus Imperator, qui nec omnibus Imperii viribus nec Philosophiæ & Magiæ auxilio efficere potuit, ut Deorum cultus postliminio reduceretur. Ipsum Julianum in Scriptis suis præsertim contra Populum Antiochenum hac de re con- *Hist. L. XV.*
querentem audivistis. Chimærica illa *§. 15. §. 7.*
morum Emendatio, qua Paganos reddere meliores optabat, insigne Testimonium etiam ab invito extortum Christianæ Sanctitatis est, quam imitari frustra conabatur, atque illius persecutionis ratio, quamvis esset nova & callidissima, non modo nihil ad veram Religionem labefactandam, sed etiam ad eandem stabilendam plurimum contulit. Juliano regnante Idololatria ultimum edidit suspirium; exinde enim non alios Roma Principes habuit, nisi Christianos.

§ III.

Monachi.

Sanctorum Martyrum Triumpho a-
liud

liud, non minus admirabile, succedit Spectaculum, Anachoretarum vita. Hoc nomine omnes illos, qui primis Ecclesie Sæculis Ascetæ dicebantur, scilicet tam Monachos quam Eremicolas complector. Hi Pœnitentiæ Martyres non immerito appellandi, quorum Passio eo magis admiratione digna est, quo magis voluntaria & diuturna, & hi Christi Pugiles non paucorum dierum tormenta, sed per spatium annorum quinquaginta vel sexaginta Crucem fideliter portaverunt. Ista a me fufius fuisse relata, fortasse displicebit res novas legendi cupidis & viris doctis, quibus oratio continua & Pietatis opera in levi pretio sunt. Ego vero Sanctorum vitam Historiæ Ecclesiasticæ magnam & necessariam Partem esse, atque hos Sanctos Anachoretas tanquam egregia Christianæ Perfectionis specimina Fidelium oculis exhibenda existimo. Hos Antiquitas veræ Philosophiæ Sectatores venerabatur, qui a cæteris hominibus separabantur, ut meditentur res Cælestes, non eum in finem, nec ea ratione, qua illi Aegyptii a Porphyrio memorati, qui magnificentum Philosophi nomen jactantes præter Geometriam aut Astronomiam nihil didicerant; nec sicut Philosophi Græci, ut secreta Naturæ scrutarentur, de Ethica speciose differerent, de Supremo Bono & de distinctione omnium Virtutum subtiliter disputarent.

Non

*Porph. de
vit. Pythag.*

*v. Traité des
Etudes n. 4.*

Non alia Monachis causa erat Mundum fugiendi & renunciandi Nuptiis, quam ut a Negotiorum tumultu, & a peccandi periculis, quæ in Commercio cum hominibus evitari nequeunt, se liberarent, ut orarent, id est, Dei Magnitudinem contemplarentur, Beneficia ab ipso accepta recolerent, Divinæ Legis Præcepta meditarentur, & corda sua ab omni nævo munda conservarent. Unicum eorum studium erat Doctrina Moralis seu omnium virtutum exercitatio; raro loquebantur, nunquam disputabant, spernebant neminem. Admonitiones Seniorum suorum dociles auscultabant. Multi etiam Litteras nesciebant, & tamen Sacræ Scripturæ Doctrinam ex auditu haustam meditabantur. Hominum consortium fugiebant, soli Deo placere cupientes, nec aliter quam maximo Virtutum splendore & Miraculorum editorum fama orbi innotescebant; imo plerosque eorum ignoraremus, nisi Deus excitasset viros Eremicolarum vitam cognoscendi avidos, quales Rufinus & Cassianus fuere, qui illos in remotissima solitudine latentes quæsiverunt, & ut sibi colloquerentur, compulerunt.

*Hist. L. 20.
n. 3.*

Ceterum nullus suspicioni locus est, Monachos vel avaritiæ causa vel cujuscunque commodi obtinendi spe ad id vitæ genus amplectendum permoveri potuisse,

tuisse; nam extremam paupertatem profitebantur, paucissima ad sustentandam vitam necessaria labore manuum suarum sibi comparabant, ita ut etiam aliquid ad dandam eleemosynam superesset. Nonnullis erant Patrimonia, quæ suis manibus colebant; alii ad majorem perfectionem tendentes timebant, ne rei œconomicæ & peculii cura ad negotiorum secularium strepitum, quem reliquerant, denuo retraherentur, malebantque majore merito vitam quietam, omni rerum temporalium sollicitudine in Deum jactata, ducere. Non nunquam eleemosynam accipiebant ut laboris defectum supplerent, nullibi vero lego, ipsos aliquando eleemosynam petiisse. Statuta quæ ad Monastici Instituti substantiam pertinent, qualia sunt stabilitas loci, & labor manuum, optima fide observabant. Quisque Monachus in sua Congregatione, & quisque Anachoreta in sua Cellula perseverabat, nisi gravissimæ causæ exitum suaderent, quia nihil magis perfectæ orationi & cordis puritati, quam quærebant, ac levitas & curiositas ad-

Cass. Coll. 24. hist. 20. n. 6. versatur. Tanta erat cura variarum cogitationum multitudinem abigendi, atque animæ tranquillitatem & sapientiam conservandi, ut etiam amœnas ruri regiones sedesque non eligerent, sed maximam temporis partem suis inclusi Cellulis

S. Nilus.

Cass. Coll. 24. hist. 20. n. 6.

lulis transigerent. Laborem sibi esse necessarium censebant, non solum ut nemini oneri essent, sed etiam ut virtutem Humilitatis exercebant, & rerum spiritualium fastidium non subreperet.

Cum in una Congregatione Monachi admodum multi essent, cavebatur, *S. Bas. Reg. fus. n. 35.* ne multa in uno loco conderentur Monasteria, tum quia non facile invenire erat Præpositos, tantæ multitudini regendæ pares, tum ut invidiæ & jurgiorum tolleretur occasio. Cuilibet Monasterio Abbas præerat, & in quibusdam locis unus Præpositus Generalis, quem Exarchæ, Archimandritæ, vel alio simili Titulo honorabant, plura Monasteria regebat; at omnia Episcoporum Jurisdictioni suberant, & nullum illa ætate Exemptionis apparet vestigium. Monachorum conditio non ita a Sæcularibus, & Clericis separabatur, ut ab uno Statu ad alium transitus non daretur. Frequentissima erant exempla, ut ex Monachis Sanctissimi eligerentur in Presbyteros & Clericos ordinandi, nam Monasteria tanquam fertilissima habebantur Seminaria, unde Episcopi præcellentes viros ad suscipienda munera Ecclesiastica evocarent, & Abbates Ecclesiæ universalis utilitatem lubentissime privato Monasterii sui Bono præponebant. Tales fuere Monachi, *Hist. Lib. 19. n. 8. n. 17.*

Hist. Eccles. Tom. VIII.

O

&

& omnes Patres laudibus super sidera extollunt, & quorum Institutum ob integerrimam puritatem pluribus Sæculis, sicut sequentia docebunt tempora, perduravit. In Monasteriis præprimis exercebantur opera sublimis illius Pietatis, quam ex Libris Scriptorum antiquissimorum & Apostolis, proximorum vobis exhibui, & in Libro Pastoris, in Libris S. Clementis Alexandrini, præsertim ubi depingit Christianum vere contemplantem, quem Gnosticum appellat, legitis. Illa, inquam, Pietas, quæ in principio Christianis prope communis fuit, temporum lapsu in solis ferme Monasteriorum claustris reperiri potuit. (*)

§. IV.

*Hist. L. 2. n.
44. L. IV.
n. 41.*

(*) Hier ist eine Anmerkung des Protestantens in welcher seine Schwachheit und Vorurtheil gleichsam selbst reden. Er saget: daß zu einer solchen Einsiedlerischen Lebensart im Evangelio Jesu nichts enthalten seye. Herr Uebersetzer! lerne er doch einmal das Evangelium Jesu verstehen: vom Einsiedlerischen Leben ist in diesem Evangelio zwar kein Geboth enthalten, wohl aber Christi des Herrn guter Rath an alle Christen gerichtet, da er saget: & omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter Nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. Matth. 19. Nun Christus der Herr saget hier: centuplum accipietis &c. und